

στάχτη και τσιμέντο

Μία νεκρή εργάτρια μετανάστρια, 105.000 στρέμματα δασικής και περιαστικής γης, εκατοντάδες ζώα και σπίτια καμμένα, είναι ο απολογισμός της πυρκαγιάς που ξεκίνησε από τον Βαρνάβα και έσβησε στο Χαλάνδρι.

Μόνο τα τελευταία 8 χρόνια έχει γίνει στάχτη το 37% των δασών της Αττικής. Το μοτίβο είναι γνωστό: πυρκαγιές ξεσπούν σε όλη την επικράτεια (Εύβοια, Έβρο, Ρόδο, Δερβενοχώρια, κλπ), διαδοχικά μηνύματα ενημέρωσης ή/και εκκένωσης από το 112 στέλνονται στα κινητά μας και αναλύσεις σχετικά με ακραία καιρικά φαινόμενα προβάλλονται στα δελτία ειδήσεων.

Κάθε φορά γινόμαστε θεατές των μετέπειτα εξαγγελιών της εκάστοτε κρατικής διαχείρισης για την επιτυχημένη επιχείρηση απέναντι στην “άνιση μάχη με τη φύση”, σε “επιθετικά πεύκα” και “χαοτικές κηλιδώσεις”, σε ασύμμετρες απειλές και αόρατους εκθροούς. Και όπως με τον Covid έτσι και τώρα, το κυρίαρχο αφήγημα επενδύεται με “επιστημονικούς” όρους επιδιώκοντας την κοινωνική νομιμοποίηση και ειρήνη.

Το “κράτος είναι παρόν” όπως θρασύτατα λένε, για να εγγυηθεί υποτίθεται την ανθρώπινη ζωή, εκτός από την περίπτωση της Νάντιας Ποντουμπνία που κάρηκε ζωντανή σε βιοτεχνία / κάτεργο. Τα εργαλεία ελέγχου και πειθάρχησης που κληρονόμησε την περίοδο της καραντίνας επαναφέρουν την πολιτική της προληπτικής εκκένωσης και της ατομικής ευθύνης: οι άνθρωποι εκδιώκονται και τα δάση, τα ζώα και τα σπίτια αφήνονται να καούν.

Ταυτόχρονα, λαιδορείται και καταστέλλεται η αυτενέργεια των κατοίκων και αλληλέγγυων που αμφισβητούν στην πράξη το μονοπώλιο της κρατικής διαχείρισης. Μιας διαχείρισης που μοιράζει «ψίχουλα» στους πληγέντες και πρόστιμα σε όσους δεν συμμορφώνονται με τους νέους κανονισμούς πυροπροστασίας (βλ. νέος κανονισμός πυροπροστασίας ακινήτων εντός ή πλησίον δασικών εκτάσεων). Μιας διαχείρισης που μεθοδευμένα υποβαθμίζει το έργο της κατάσβεσης όπου σε κάθε πυρκαγιά διαπιστώνονται η έλλειψη εναέριων μέσων κατάσβεσης και πυροσβεστικών οχημάτων, ο μερικός εξοπλισμός και οι λιγοστοί πυροσβέστες. Όπως στον τομέα των μεταφορών και της υγείας, έτσι και στην πυροσβεστική, τα τελευταία χρόνια σκοπίμως συντελείται η απαξίωσή της, οδηγώντας στη σταδιακή ιδιωτικοποίησή της. Η κατάληξη είναι ήδη γνωστή, τα κέρδη τους οι τωές μας.

Παράλληλα, το κράτος αποκρύπτει πως ο πραγματικός υπεύθυνος για την καταστροφή του φυσικού κόσμου είναι ο ίδιος ο καπιταλιστικός κόσμος που τον αντιμετωπίζει ως πηγή ανάπτυξης και εκμετάλλευσης. Όπως σκόπιμα αποκρύπτεται ότι η ανθρωποκεντρική διαχείριση του φυσικού κόσμου συμβάλλει στην περαιτέρω λεηλασία του, με την συνεχή εξάπλωση των αστικών εκτάσεων, την εκτός σχεδίου δόμηση, τις εκτροπές ποταμών, τα μπαζωμένα ρέματα, τις αποψιλώσεις δασών κλπ.

Τα τελευταία χρόνια, γίνεται όλο και πιο ορατό, ότι κάθε καταστροφή του φυσικού κόσμου πάει χέρι με χέρι με την προμηδοτότηση των real estate συμφερόντων και κάθε λογής αναπτυξιακά έργα. Είτε στο όνομα της «πράσινης ανάπτυξης» και των «ανανεώσιμων πηγών ενέργειας», όπου καμμένες εκτάσεις και κορυφές βουνών καταλαμβάνονται αυθαίρετα είτε στο όνομα της «τουριστικής βιομηχανίας» όπου κάθε σπιθαμή γης μετατρέπεται σε σουβενίρ, φανερώνεται η επενδυτική διάθεση και φιλοδοξία του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου στη μοιρασιά της γης σε ζώνες παραγωγής και κατανάλωσης.

Αν η μία πλευρά του νομίσματος είναι οι εκατοντάδες εκτάσεις καμένης γης που παραδίδονται σε επενδυτικά συμφέροντα για αναπτυξιακούς και εμπορευματικούς σχεδιασμούς, η άλλη πλευρά είναι οι εκατοντάδες ελεύθεροι χώροι πρασίνου, τα πάρκα και οι πλατείες στις γειτονιές της τσιμεντούπολης Αθήνας, που υπόκεινται σε αναπλάσεις με σκοπό πάλι το κέρδος, την τουριστική και οικονομική τους εκμετάλλευση.

Στο όνομα της οικονομικής ανάκαμψης συντελούνται τα μεγαλύτερα εγκλήματα σε θάλασσες, δάση και βουνά και ταυτόχρονα στο εσωτερικό των πόλεων και γειτονιών, οι ζωές μας υποτιμούνται καθημερινά, όταν στερούμαστε κάθε σπιθαμή ανεκμετάλλευτου χώρου πρασίνου. Οι αναπλάσεις έχουν σκοπό τον εξευγενισμό των γειτονιών, που παρέα με μεγάλα αναπτυξιακά έργα, όπως η επέκταση του μετρό (Πεδίον του Άρεως, πλατεία Εξαρχείων, Κυψέλης, Άλσος σκοπευτηρίου Καισαριανής, πάρκο Ηνιόχου Γαλάτσι), έχουν συγκεκριμένες οικονομικές συνέπειες εις βάρος των κατοίκων τους.

Όταν δήμαρχοι και τοπικοί άρχοντες μιλούν για αναβάθμιση των γειτονιών, συνήθως έρχονται αναπτυξιακές πολιτικές που ευθυγραμμίζουν τις χρήσεις γης με την καπιταλιστική οικονομία και υποβαθμίζουν την ποιότητα ζωής καθιστώντας τους χώρους πρασίνου σε χώρους ελεγχόμενης πρόσβασης και αποκλεισμού (π.χ. ανάπλαση Ελαιώνα / Βοτανικού, Ελληνικό, κυβερνητικό πάρκο ΠΥΡΚΑΔ, Αθηναϊκή Ριβιέρα κ.α.). Αποτέλεσμα είναι η συνεχής αύξηση των ενοικίων, η μείωση των διαθέσιμων σπιτιών και ο επακόλουθος εκτοπισμός των κατοίκων, η τουριστική εκμετάλλευση των γειτονιών, το κόψιμο δέντρων και η τσιμεντοποίηση.

χώμα και νερό

Τα τελευταία χρόνια γίνονται όλο και πιο επιτακτικοί οι αγώνες για την υπεράσπιση δασών, βουνών και ακτών. Αγώνες που απέτρεψαν καταπατήσεις, εκχερσώσεις και καταστροφικούς αναπτυξιακούς σχεδιασμούς, που θέλησαν να επιβάλουν σε εκτάσεις καμένης γης. Μόνο αν αντισταθούμε συλλογικά και αδιαμεσολάβητα θα μπορέσουμε να περιφρουρήσουμε τους εναπομείναντες θύλακες πρασίνου. Εμείς και για εμάς έχουμε να δώσουμε ξανά αγώνες ενάντια στα επερχόμενα κεφαλαιοκρατικά σχέδια λεηλασίας καμένων εκτάσεων. Σχέδια που θα πυροδοτήσουν τις φωτιές του επόμενου αλλά και κάθε καλοκαιριού.

Έχουμε να υπερασπιστούμε για ακόμα μια φορά τον ανεκμετάλλευτο, ελεύθερο και άγριο χαρακτήρα των βουνών, ποταμών και θαλασσών. Ενάντια στην καταστροφή του φυσικού κόσμου και τη λεηλασία της φύσης και στον αντίποδα λογικών αφομοίωσης και ανάθεσης των ζωών μας, στους «ειδικούς» και στους πάσης φύσεως αυτόκλητους σωτήρες, να δράσουμε συλλογικά και αυτοοργανωμένα, προτάσσοντας την αλληλεγγύη μέχρι την καταστροφή αυτού του κόσμου που σπέρνει το θάνατο.

ενάντια στην φύση τη λεηλασία

αγώνας για τη γη και την ελευθερία

Αναρχική / Αντιεξουσιαστική συλλογικότητα
Σε τροχιά σύγκρουσης, 10/2024
setroxiasygrousis@espiv.net

